

1)
EDITORIÁL

2)

V jedenáctém čísle *Sešitu* plníme slib z čísla desátého a po studii Petra Kořátka „Umělecké dílo konceptuální (radikální konceptualismus v literatuře)“ publikujeme další tři texty, které původně zazněly na loňské výroční konferenci teorie umění pořádané VVP AVU s názvem „Důsledky konceptualismu“.

3)

Karel Císař ve svém eseji „Fotografie po konceptuálním umění“ porovnává dva způsoby interpretace dopadu konceptualismu na fotografii, jeden načrtnutý Jeffem Wallem v jeho vlivném textu „Znaky lhostejnosti“ (jehož překlad by se snad měl příští rok objevit na stránkách *Sešitu*) a druhý vypracovaný Rosalind Krauss v pracích z minulého desetiletí. Výsledek tohoto srovnání vyznívá lépe pro Krauss.

4)

V dalším článku, „Bod zlomu. Hledání sociálního obratu v českém umění“, se Jan Zálešák vrací k tématu, o kterém psala Pavlína Morganová ve studii „České výtvarné umění v období transformace. Vztahy umění a „angažovanosti““ (*Sešit*, 2010, č. 9). Zatímco Morganová nastínila vývoj problematického vztahu české výtvarné scény k otázkám angažovanosti a sociální působnosti umění od období okolo sametové revoluce až po konec devadesátých let, Zálešák se koncentruje především na tři výstavy z let 1997 až 1999, které podle něj představují zásadní milník v procesu legitimizace otevřeně sociálně a politicky angažovaných uměleckých projektů – *Snížený rozpočet, Umělecké dílo ve veřejném prostoru, Public District*.

Text Daniela Grúňe „Archív umelca – paralelná inštitúcia alebo prostriedok seba-historizácie?“ se věnuje jednomu z velkých témat současné či nedávné teorie umění, archivu. Grúň se zaměřuje na různé způsoby práce s médiem archivu umělce v prostoru střední a východní Evropy. Představuje dva přístupy: první, „sebe-dokumentující“ přístup vytváří skrze proces archivace také dokumentační centrum paralelní vůči oficiálním strukturám, a tak se podílí na subverzi oficiálního budování historie. Druhý, „dekonstrukční“ přístup používá prostředků mystifikace k podrývání kanonizovaných dějin umění a vytvářením fiktivních historií znejistuje ustálené výklady nedávné minulosti.

Číslo uzavírá překlad textu pařížské postkonceptuální umělkyně Claire Fontaine, ve skutečnosti kolektivní umělecké identity, který byl původně distribuován na výstavě *Pisář Bartleby* v pražské etc. galerii na začátku letošního roku. V něm Fontaine kriticky analyzuje změny v procesu produkce nejen uměleckých děl, ale především samotné umělecké subjektivity, která se přizpůsobila čím dál tržnějším podmínkám světového uměleckého provozu. Homogenizaci umělecké produkce odpovídá homogenizace umělců samotných a jejich zaměnitelnost. Podle Fontaine se na legitimizaci takového procesu podílejí i teoretické texty, jako jsou ty od Nicolase Bourriauda či Jacquesa Rancièra. Aby jen nekritizovala, vybízí Fontaine k přehodnocení estetiky šoku Waltera Benjamina z třicátých let minulého století.

Václav Magid, Jakub Stejskal